

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Nt/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5125010243
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lýdia Stehurová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2025:5125010243.2

Uznesenie

Okresný súd Žilina samosudkyňou Mgr. Lýdiou Stehurovou v trestnej veci odsúdeného A. B., o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Žilina sp. zn. CA-2T/90/2006, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. novembra 2025 v Čadci takto

rozhodol:

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh odsúdeného C. A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom D. XX, E. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Žilina sp. zn. CA-2T/90/2006 zamietá, nakoľko nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394.

odôvodnenie:

Dňa 3.3.2025 bol tunajšiemu súdu doručený návrh odsúdeného C. A. B. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Žilina vedenej pod sp. zn. CA-2T/90/2006 (pôvodne vec Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006). Návrh odôvodnil tým, že v uvedenom konaní bol rozsudkom protiprávne odsúdený, pretože neplnil výživovaciú povinnosť podľa neúčinného rozsudku č. k. CA-5P/128/2002 – 27, išlo o justičný omyl. Preukazuje to podľa neho uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoE/46/2020-187 zo dňa 14.12.2021, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.1.2022, v ktorom súd jednoznačne rozhodol, že rozsudok č. k. CA-5P/128/2002-27 zo dňa 26.9.2003 je neúčinný. Z uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoE/46/2020-187 zo dňa 14.12.2021 jednoznačne vyplýva, že v konaní CA-2T/90/2006 bol odsúdený protizákonne a preto žiada obnovu konania. Obvinenie, obžalovanie a odsúdenie bolo neprípustné. Rovnako to preukazuje podľa neho i uznesenie Okresného súdu Žilina CA-4Er/529/2009 zo dňa 4.3.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.4.2011, uznesenie Krajského súdu v Žiline v konaní CA-11P/31/2005, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 306/2009 zo dňa 14.1.2010, pričom základom práva je, že súdy v rovnakých prípadoch rozhodujú rovnako. Poukázal na § 113 ods. 1 O. s. p., ktorý jednoznačne hovorí, že s konaním o rozvod manželstva je spojené konanie o úprave pomerov manželov k maloletým deťom z ich manželstva na čas po rozvode. Teda iba určenie výživného v konaní CA-5P/128/2002 je protiprávne, bez zákonného ustanovenia, ktoré by súdu takto umožňovalo konať, súd mal konať ako v konaní CA-11P/31/2005. Pre absenciu rozhodnutia o zverení detí do osobnej starostlivosti je rozsudok č. k. CA-5P/128/2002-27 aj vadný a nepravdivá doložka, pričom právoplatnosť a vykonateľnosť nenadobudol. Je logické, že výživné na dieťa sa môže určiť až po zverení dieťaťa do výchovy. Tiež poukázal na § 83 O. s. p., ktorý jednoznačne hovorí, že začatie konania bráni tomu, aby o tej istej veci prebiehalo na súde iné konanie. Teda nemohli prebiehať dve konania o tom istom – určenie iba výživného. Je podľa neho zarážajúce, že exmanželka si dovoľí dať návrh súdu na zvýšenie výživného i na F., keď ho neživí ani korunou, absolútne sa o neho nestarala, pričom na neho brala prídavky na dieťa a daňový bonus, ktoré si nechávala pre svoju osobnú potrebu. Ďalej poukázal na trestný rozkaz Okresného súdu Žilina č. k. CA-2T/138/2011-626, ktorý podľa neho jednoznačne preukazuje, že mal výživné zaplatené i podľa neúčinného rozsudku CA-5P/128/2003-27 vo výške 5.809,- €. Je právne nemožné, aby bol odsúdený za to, že neplatil podľa neúčinného rozsudku, pričom exmanželka bola odsúdená za to, že zamlčala, že mala výživné podľa neúčinného rozsudku zaplatené. Platíť môže iba jedno, lebo prípady sa navzájom vylučujú. Justičný omyl podľa neho jednoznačne preukazuje tiež konanie pred Okresným súdom v Ostrave sp.

zn. 90E/149/2005, kde súd konanie úplne zastavil pre neúčinný exekučný titul č. k. CA-5P/128/2002-27, pričom kolízny opatrovník G. H. na výzvu Okresného súdu v Ostrave ani neodpovedal – teda si nespĺnil zákonnú povinnosť. Ďalej uviedol, že išlo o totálne zlyhanie princípu legality, vyšetrovania, obžalovania, vedomého a úmyselného justičného omylu. Preverenie všetkých dostupných dôkazov v prospech aj v neprospech obvineného sa nekonalo. Naopak, B. bol pred vyšetrovateľom ovplyvňovaný matkou, čo sám potvrdil. F. exmanželka neživila ani korunou, absolútne sa o neho nestarala, pričom brala na neho prídavky na dieťa a daňový bonus, ktoré si nechávala pre svoju osobnú potrebu a polícia mu dala podpísať, čo chcela, lebo taký mladý sa ani nemohol ubrániť. Obdobne to bolo s I. – dali jej podpísať, čo potrebovali, pričom zamlčala rozhodujúce skutočnosti, z čoho vlastne žila, ak ju on neživil a exmanželka to nemohla byť. I. pred vyšetrovateľom aj súdom vedome a úmyselne zamlčala tú skutočnosť, že jej nasporil dosť finančných prostriedkov, pričom študovala na J. J. K. a úspory jej stúpali. Tiež nechápe postoj kolízneho opatrovníka G. H., keď ešte dokázal vyplatiť náhradné výživné exmanželke podľa neúčinného rozsudku CA-5P/128/2002, lebo to žiadny zákon neumožňoval. Ide teda o totálne zlyhanie štátneho úradu a nevie, na základe akého právneho predpisu sa mohla pripojiť k trestnému konaniu. Ak by vyšetrovanie prebiehalo zákonne, tak by sa zistilo, že exmanželka mala zaplatené výživné podľa CA-2T/138/2011, podľa CA-2T/90/2006, náhradné výživné, deťom okrem sporenia, ak mal peniaze, i dával na účet peniaze, exmanželka neživila F. ani korunou a jemu nezaplatila ani cent výživného na neho. Aj v samotnom konaní pred súdom sp. zn. CA-2T/90/2006 sú zásadné procesné pochybenia. Súd mu nevysvetlil, prečo má platiť podľa neúčinného rozsudku č. k. CA-5P/128/2002-27, čo sa nestalo doteraz. V rozsudku č. k. 5P/128/2002-27 sa uvádza, že: „Matkin príjem za rok 2002 bol 1.962,- Sk mesačne.“ V nasledujúcich rokoch to bolo podobné, čím by ani sama seba neuživila a nie ako klamala, že iba ona živila všetky tri deti. Nebolo mu umožnené klásť svedkom otázku. Súd sa ho ani nespýtal pred odchodom na poradu, či má výživné zaplatené /§ 86 ods. 1 písm. a) TZ/. Justičný omyl podľa neho jednoznačne preukazuje tiež skutočnosť, že doteraz nie je na rozsudku č. k. CA-5P/128/2002-27 opravená – zrušená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti, hoci už podal viacero urgencií. Doložka by mala byť v zmysle § 162 ods. 1 O. s. p. predbežne vykonateľná, ak by to tam bolo, ako uvádza zákon, tak by určite nedošlo ani k obvineniu, ani k žiadnej protiprávnej exekúcii. Poukázal i na konania pod sp. zn. 1Nt/3/2014, 1Nt/7/2019 a 1Nt/3/2022, ktoré už prebehli a na to, že v SR nemáme funkciu vyšetrovacieho sudcu, ale má prebehnúť zákonné vyšetrovanie, kde by sa mali získavať dôkazy za a proti. Rozsudok č. k. CA-8C/59/2003-235 zo dňa 8.11.2007 je predbežne vykonateľný podľa § 162 ods. 1 O. s. p., čo obžalobu úplne preukazuje ako protizákonnú. Opakovaný justičný omyl bol v konaní CA-1T/27/2011, keď exmanželka opätovne podala trestné oznámenie asi v roku 2008, že jej naďalej neplatí výživné podľa neúčinného rozsudku č. k. CA-5P/128/2002-27 zo dňa 26.9.2003 – organizovaná skupina chcela dosiahnuť, aby dostal nepodmienečný trest. Justičný omyl podľa neho preukazuje tiež, že nebol preukázaný úmysel, teda subjektívna stránka trestného činu, lebo jeho úmysel je v návrhu na rozvod v konaní CA-8C/59/2003, pričom exmanželka mala taký príjem, že sa sama z neho nemohla užiť. Zaujímalo by ho, kto potom živil deti, ak to podľa CA-2T/90/2006 on nebol a exmanželka to nemohla byť, lebo z jej príjmu sa sama neuživila. Poukázal i na zásadu „in dubio pro reo“, ktorá sa má uplatniť pri pochybnostiach, pričom v jeho prípade tých pochybností (vedomé a úmyselné justičné omyly) je také množstvo, že ide o totálne zlyhanie spravodlivosti a zákonnosti. Obžaloba Pv 646/05-64 na neho bola podaná dňa 29.6.2006, že neplatil výživné exmanželke (exmanželka od 9.3.2004 po rozvode) za všetky tri deti podľa rozsudku 5P/128/2002 zo dňa 26.9.2003, pričom vyživovacia povinnosť mu vyplývala priamo zo zákona o rodine, avšak nie je uvedené od kedy, do kedy a ani ktorý § zákona o rodine porušil, alebo iné zákonné ustanovenie a nebolo ani zistené, kto vlastne živil deti, lebo exmanželka to nemohla byť. Všetky uvedené skutočnosti a dôkazy jednoznačne preukazujú justičný omyl a teda odôvodňujú povolenie obnovy konania, lebo nemožno odsúdiť za to, čo nie je pravda, za neúčinný rozsudok. Skutok sa nestal tak, ako je uvedené v obžalobe, pričom obžaloba je protizákonná, faktami vyvrátil všetky usvedčujúce dôkazy. Ako dôkazy označil: spisy Okresného súdu Žilina CA-5P/257/2007 (pozn. pravdepodobne mal na mysli spis 5Er/257/2007), CA-5P/128/2002, CA-2T/90/2006, CA-4Er/529/2009, CA-11P/31/2005, CA-2T/138/2011. K návrhu pripojil obžalobu Pv 646/05-64 zo dňa 29.6.2006, prvé dve strany uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoE/46/2020-187 zo dňa 14.12.2021 a trestný rozkaz Okresného súdu Čadca č. k. 2T/138/2011-626 zo dňa 30.11.2011.

Z obžaloby Pv 646/05-64 zo dňa 29.6.2006 vo veci 2T/90/2006 vyplýva, že bola podaná na obv. C. A. B. pre neplatenie výživného na deti: I. B., mal. F. B. a mal. B. B. v dobe od 1.11.2003 najmenej do 22.6.2006, keď k vyživovacej povinnosti bol aj zaviazaný rozsudkom Okresného súdu Čadca pod sp. zn. 5P/128/2002 zo dňa 26.9.2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 6CoP/4/2004, pričom vyživovacia povinnosť mu vyplývala aj priamo zo Zákona o rodine. Obvinený takto za uvedené

obdobie dlhoval k rukám L. B. najmenej 88.000,- Sk, nakoľko v sledovanom období uhradil spolu 56.000,- Sk.

Z predloženého neúplného uznesenia Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoE/46/2020-187 (prvých dvoch strán) vyplýva, že na Okresnom súde Čadca prebiehalo pod sp. zn. 5Er/257/2007 exekučné konanie, kde oprávnenou bola I. B. a povinným C. A. B., o vymoženie výživného. Exekučné konanie bolo vedené na základe exekučného titulu, ktorým bolo rozhodnutie č. k. 5P/128/2002-27 vydané Okresným súdom Čadca dňa 26.9.2003, právoplatné a vykonateľné dňa 20.3.2004. Okresný súd Čadca uznesením č. k. 5Er/257/2007-146 zo dňa 8.8.2019 zastavil predmetnú exekúciu. Uviedol, že rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8C/59/2003-47 zo dňa 3.12.2003 nadobudol právoplatnosť čo do I. výroku o rozvode manželstva dňa 9.3.2004, II. výrok o úprave práv a povinností rodičov k deťom na čas po rozvode nenadobudol právoplatnosť súčasne s I. výrokom. O úprave práv a povinností rodičov k deťom na čas po rozvode bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 8C/59/2003-329 zo dňa 19.11.2009. Rozsudok v časti o výživnom nadobudol právoplatnosť dňa 3.9.2010. Otázka výživného vtedy na maloletú I. B., ktorá je predmetom tejto exekúcie, bola upravená po rozvode. Vzhľadom na to, že exekúcia na výživné vedená pod sp. zn. 5Er/257/2007 bola nariadená na základe rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5P/128/2002-27 zo dňa 26.9.2003, teda rozsudku súdu, ktorým bolo upravené výživné ešte na čas pred rozvodom, súd danú exekúciu zastavil, pretože tento sa stal neúčinný. Oprávnená podala proti rozhodnutiu o zastavení exekúcie odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 11CoE/46/2020-187 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil.

Z trestného rozkazu Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/138/2011 zo dňa 30.11.2011, právoplatného dňa 16.2.2012, vyplýva, že obvinená L. B. bola uznaná za vinnú z prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok, a to vo vzťahu k trestnému konaniu na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 2T/90/2006 proti obžalovanému C. A. B., stíhanému pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, ktorú si neplnil voči svojim deťom, oprávneným I. B., F. B. a B. B. za obdobie od 1.11.2003 najmenej do pojednávania dňa 22.10.2007, keď ako svedkyňa – poškodená po zložení prísahy v trestnom konaní pred súdom uviedla nepravdu o okolnosti, ktorá mala podstatný význam pre rozhodnutie a zároveň takúto okolnosť zamlčala. Dňa 22.10.2007 v čase okolo 12:30 hod. na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Čadca v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2T/90/2006 ako svedkyňa poškodená na otázku prokurátorky v znení „či je pravdou, že obžalovaný v dobe od 1.11.2003 do dnes prestal platiť výživné na deti“ uviedla: „on niežeby prestal, on vôbec neplatil“, a to napriek tomu, že zamestnávateľ obžalovaného, na základe právoplatného uznesenia Okresného súdu v Ostrave č. k. 90E/149/2005-19 zo dňa 16.5.2006, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy, platu alebo iného príjmu, na jej účet ako matke a zástupkyňi oprávnených F. B. a B. B., dňa 18.9.2007 poukázal dlžné i bežné výživné na menovaných oprávnených vo výške 125.000,- Sk, čím podľa správy od zamestnávateľa na výživnom voči uvedeným oprávneným k dátumu odoslania už nebol žiadny dlh a taktiež zamestnávateľ naďalej na jej účet pravidelne mesačne odosiela výživné v sume 2.500,- Sk na oboch oprávnených. Tieto okolnosti majúce podstatný význam pre rozhodnutie neuviedla ani dňa 11.2.2008 okolo 11:30 hod. na hlavnom pojednávaní pred Okresným súdom Čadca vo vyššie uvedenom trestnom konaní, na ktorom sa zúčastnila v procesnom postavení svedkyne – poškodenej, v dôsledku čoho bol C. A. B. rozsudkom Okresného súdu Čadca pod sp. zn. 2T/90/2006 zo dňa 11.2.2008 uznaný za vinného, že ako otec troch detí: I. B., F. B. a B. B., ktoré boli vo výchove a starostlivosti svojej matky L. B., úmyselne a riadne na tieto deti neplatil výživné v dobe od 1.11.2003 do 11.2.2008, pričom za uvedené obdobie dlhoval k rukám L. B. sumu 38.500,- Sk, k rukám I. B. sumu 47.000,- Sk a ÚPSVaR 11.000,- Sk a súčasne bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov podmienenčne so skúšobnou dobou 1 rok, ktorý nadobudol právoplatnosť 17.6.2008, kedy Krajský súd v Žiline svojím uznesením č. k. 1To/72/2008-222 zamietol odvolanie obžalovaného C. A. B. proti vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Čadca.

Súd nariadil verejné zasadnutie, na ktorom odsúdeného vypočul a oboznámil i podstatný obsah spisu 2Nt/6/2025 a pripojených spisov 2T/90/2006, 1Nt/3/2014, 1Nt/7/2019 a 1Nt/3/2022.

Odsúdený na verejnom zasadnutí uviedol, že bol odsúdený, lebo neplatil podľa neúčinného rozsudku, to povedal aj krajský súd. Hlavný dôvod jeho návrhu je, že už na prvom pojednávaní vo veci 2T/90/2006 sa pýtal súdu, nech mu vysvetlí, prečo by mal platiť výživné nielen podľa neúčinného rozsudku, ale aj preto, že bol už rozvedený. Všetci mu povedali, aj na prokuratúre, že platí rozvodový rozsudok. Teda nebolo ho možné odsúdiť podľa rozsudku 5P/128/2002. Potom ho vyšetrovali, vypočúvali deti.

Nenašiel tam nič zákonného. Dcéra I. bola ovplyvňovaná, obdobne to bolo s B.. Doteraz mu exmanželka nevyplatila ani cent na F.. Bolo 5 alebo 6 exekúcií na neúčinný titul. Exmanželka klamala a zamlčala rozhodujúce skutočnosti, za čo bola odsúdená vo veci 2T/138/2011. Toto konanie dokazuje, ako bolo vedené vyšetrovanie. Na základe toho bola potom postavená aj obžaloba. Doteraz, čo nebolo známe, je, že doložka na rozsudku 5P/128/2002 nie je zákonná a pravdivá, lebo nemožno na neúčinný rozsudok dať doložku právoplatnosti a vykonateľnosti. Nech tam napíšu, odkedy – dokedy je vykonateľný. Je to podľa neho novota. Osoba, ktorá doložku napísala, by mala byť vypočutá ako svedok. Ak bude klamať, treba ju trestne stíhať a odsúdiť.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006 mal súd zistené, že rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 2T/90/2006-205 zo dňa 11.2.2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/72/2008-222 zo dňa 17.6.2008, právoplatným dňa 17.6.2008, bol C. A. B. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienočným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok, pre skutok že ako otec troch detí: I. B., nar. XX.X.XXXX, mal. F. B., nar. X.X.XXXX a mal. B. B., nar. XX.X.XXXX, ktoré boli vo výchove a starostlivosti u svojej matky L. B., bytom H., M. B. H. XXXX, úmyselne riadne na tieto deti neplatil výživné v dobe od 1.11.2003 do 11.2.2008. K vyživovacej povinnosti bol aj zaviazaný rozsudkom Okresného súdu v Čadci pod sp. zn. 5P 128/2002 z 26.9.2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline pod sp. zn. 6 CoP 4/04 prispievať mesačne spolu 4.500,- Sk na všetky tri deti a to vždy do 15.dňa v mesiaci vopred k rukám matky detí, pričom vyživovacia povinnosť mu vyplývala priamo zo Zákona o rodine. Obžalovaný takto za uvedené obdobie dlhuje k rukám L. B. 38.500,- Sk, k rukám I. B., nar. XX.X.XXXX, 47.000,- Sk a ÚPSVaR 11.000,- Sk, nakoľko úrad práce v období od 12/2005 do 10/2006 vyplácal do rodiny B. náhradné výživné na deti F. a B. B. po 2.500,- Sk mesačne. Obžalovaný v dobe, keď neplatil riadne výživné, bol stále v trvalom pracovnom pomere a zárobok, ktorý dosahoval, mu umožňoval platiť výživné pravidelne v plnej výške. Odsúdený podal proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline zo dňa 17.6.2008, sp. zn. 1To/72/2008 dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Tdo/16/2012 zo dňa 29.3.2012 odmietol, nakoľko neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c) Trestného poriadku. Poukázal na to, že v priebehu dokazovania nebol produkovaný žiadny dôkaz o tom, že by si obvinený svoje povinnosti splnil. Tiež sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdov nižších inštancií, ktorým zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, aj v právnej kvalifikácii.

Ďalej mal z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006 zistené, že rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 5P/128/2002-27 zo dňa 26.9.2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6CoP/4/2004 zo dňa 30.1.2004, právoplatným dňa 20.3.2004, súd zaviazal odsúdeného C. A. B. prispievať na výživu maloletej I. sumou 2.000,-Sk mesačne, na výživu maloletého F. sumou 1.500,-Sk mesačne a na výživu maloletého B. sumou 1.000,-Sk mesačne, k rukám matky vždy do 15.dňa toho-ktorého mesiaca vopred, a to od 1. augusta 2003.

Odsúdený nepodal návrh na povolenie obnovy konania vedeného pôvodne na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 2T/90/2006 prvýkrát.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 1Nt/3/2014 mal súd zistené, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky dňa 21.3.2014 postúpila Krajskej prokuratúre Žilina podnet odsúdeného C. A. B. zo dňa 10.2.2014, týkajúci sa právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 2T/90/2006, ktorá nadobudla právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/72/2008 zo dňa 17.6.2008 a uložila jej skúmať splnenie podmienok na podanie návrhu na povolenie obnovy konania v danej veci. Po preskúmaní veci totiž zistila z obsahu spisu sp. zn. XV/1 Pz 463/09 tamojšej prokuratúry, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Tdo/16/2012 zo dňa 29.3.2012 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie C. A. B. podané proti vyššie citovanému rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline. Ďalej bolo zistené, že rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006 zo dňa 11.2.2008, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/72/2008 zo dňa 17.6.2008 bol menovaný právoplatne odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienočným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok. Trestným rozkazom Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/138/2011 zo dňa 30.11.2011 bola obvinená L. B. právoplatne odsúdená pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Trestného zákona (trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 16.2.2012) pre skutok spáchaný práve v súvislosti

s trestným konaním vedeným voči obv. C. A. B. pre prečin zanedbania povinnej výživy, kde na hlavnom pojednávaní dňa 22.10.2007 pred Okresným súdom Čadca sp. zn. 2T/90/2006 vypovedala nepravdu ohľadne vyplatenia výživného, v dôsledku čoho bol C. A. B. právoplatne odsúdený. Z pripojeného podnetu C. A. B. zo dňa 10.2.2014 vyplýva, že odsúdený C. A. B. podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky dňa 14.2.2014 podanie týkajúce sa konania 2T/90/2006 s označením, že má byť chápané ako trestné oznámenie. Okresná prokuratúra Čadca odstúpila podanie súdu na ďalšie konanie. Na základe tohto podania sa začalo konanie o povolenie obnovy konania. K okolnostiam podania návrhu na obnovu konania bol odsúdený C. A. B. dňa 24.7.2014 vypočutý N. N. K. H., na základe čoho začal samosudca v uvedenej veci konať.

Okresný súd Čadca uznesením č. k. 1Nt/3/2014-52 zo dňa 31.10.2014 najskôr vyhovel návrhu odsúdeného C. A. B. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006 a zrušil výrok o vine a výrok o treste rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006 zo dňa 11.2.2008, ktorým bol odsúdený C. A. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienične odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok, s poukazom na to, že odsúdený mal mať v čase vyhlásenia rozsudku vo veci 2T/90/2006 uhradené výživné vo výške 125.000,- Sk. Proti tomuto uzneseniu však podal prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 2Tos/132/2014-66 zo dňa 17.12.2014 tak, že uznesenie Okresného súdu Čadca sp. zn. 1Nt/3/2014 zo dňa 31.10.2014 zrušil a okresnému súdu uložil vo veci znova konať a rozhodnúť. Uložil mu pred povolením obnovy konania vykonať dokazovanie v tom smere, aby bolo jednoznačné a zjavné, kedy bolo výživné, na ktoré dieťa a v akej výške uhradené.

Následne Okresný súd Čadca uznesením č. k. 1Nt/3/2014-129 zo dňa 23.12.2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2Tos/46/2015-161 zo dňa 15.6.2016, právoplatným dňa 15.6.2016, zamietol návrh odsúdeného na povolenie konania vo veci Okresného súdu Čadca vedeného pod sp. zn. 2T/90/2006 zo dňa 11.2.2008. Proti tomuto rozhodnutiu podal odsúdený dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5Tdo/2/2017 zo dňa 12.1.2017, ktorým dovolanie odmietol z dôvodu, že dovolanie bolo neprípustné.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 1Nt/7/2019 mal súd zistené, že odsúdený C. A. B. podal dňa 19.4.2018 ďalší návrh na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006. Dňa 9.3.2020 prostredníctvom obhajkyne podal kvalifikovaný návrh na povolenie obnovy konania. Svoj návrh odôvodnil neúčinnosťou a vadnosťou rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5P/128/2002-27 zo dňa 26.9.2003. Poukazoval na to, že rozhodnutie neobsahuje zverenie do osobnej starostlivosti, preto boli deti v starostlivosti oboch rodičov, a preto nebol povinný vyživovaciu povinnosť plniť. Okresný súd Čadca uznesením č. k. 1Nt/7/2019-54 dňa 19.6.2020, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1Tos/82/2020-83 zo dňa 20.10.2020, návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol dôvodiac, že nezistil nové dôkazy, ktoré by mohli mať za následok iné rozhodnutie o vine či treste. Konštatoval, že odsúdený svojím návrhom na obnovu konania principiálne sledoval prehodnotenie dôkazov vo svoj prospech, čomu nemôže slúžiť inštitút mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým obnova konania je. Krajský súd v Žiline sa vo svojom uznesení č. k. 1Tos/82/2020-83 zo dňa 20.10.2020 zaoberal i skôr prezentovaným dôvodom obnovy konania zo strany odsúdeného, ktorý uvádzal, že jeho bývalá manželka bola právoplatne odsúdená pre trestný čin krivej výpovede vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/138/2011 s tým, že uviedol, že dôvody skoršej obnovy konania pripomínajú podstatné dôvody v poradí druhého návrhu odsúdeného. Tiež poukázal na to, že tá skutočnosť, ktorou sa zaoberali sudy i v skorších konaniach, o úhrade výživného, včas nebola preukázaná, neboli poskytnuté dôkazy. Tiež sa zaoberal tým, že súčasne sa nevyučuje rozhodnutie o nezverení dieťaťa a povinnosti vyživovať svoje dieťa. I proti tomuto rozhodnutiu podal odsúdený dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Tdo/52/2021 zo dňa 18.1.2022 tak, že ho opäť ako neprípustné odmietol bez meritórneho preskúmania veci.

Z pripojeného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 1Nt/3/2022 mal súd zistené, že odsúdený C. A. B. dňa 22.2.2022 podal opäť návrh na obnovu konania s poukazom na posledné rozhodnutie vo veci 1Nt/7/2019. Poukazoval tu tiež na neúčinnosť rozsudku 5P/128/2002 a na protizákonné odsúdenie vo veci 2T/90/2006. Okresný súd Čadca o podanom návrhu rozhodol uznesením č. k. 1Nt/3/2022-24 zo dňa 22.7.2022, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1Tos/115/2022-50 zo dňa 29.11.2022, právoplatným dňa 29.11.2022, ktorým návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006 zamietol z dôvodu, že nezistil nové dôkazy.

Opäť sa tu zaoberal dôvodmi tvrdenými odsúdeným, vyživovacou povinnosťou vo vzťahu k rozsudku 5P/128/2002, ako aj rozsudku Krajského súdu v Žiline 6CoP/4/2004, ktorý ho potvrdil. Zaoberal sa aj námietkou odsúdeného vo vzťahu k neúčinnosti rozsudku. Konštatoval, že odsúdený svojim návrhom na obnovu konania opäť principiálne sledoval prehodnotenie dôkazov v pôvodnom konaní vo svoj prospech a poukázal i na skoršie konania o povolenie obnovy konania. Ani v danom prípade nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine či treste. S uvedenými závermi okresného súdu sa stotožnil i Krajský súd v Žiline, ktorý poukázal na predbežnú vykonateľnosť vo vzťahu k námietkam odsúdeného týkajúcich sa rozsudku 5P/128/2022 ako hlavného titulu. Zaoberal sa i tým, že zákonná vyživovacia povinnosť rodiča voči dieťaťu zásadne nevyžaduje, aby jej výška bola určená právoplatným rozhodnutím súdu, nakoľko ide o povinnosť vyplývajúcu zo zákona a ani táto nemala byť v danom prípade plnená. Konštatoval, že sudy rozhodujúce o vine a treste teda postupovali v danej veci správne. Stotožnili sa s rozsahom vyživovacej povinnosti stanovenej v rozsudku Okresného súdu Čadca pod sp. zn. 5P/128/2002, potvrdeným rozsudkom nadriadeného súdu. Porovnaním rozsahu určenej vyživovacej povinnosti voči Kataríne rozsudkom sp. zn. 5P/128/2002 a rozsudkom sp. zn. 8C/147/2005 vychádzali pritom z rozhodnutia súdu pre odsúdeného priaznivejšieho.

Odsúdený C. A. B. v sťažnostnom konaní týkajúcom sa ním vznesenej námietky zaujatosti voči sudcom bývalého Okresného súdu Čadca, teraz Okresného súdu Žilina, pracovisko Čadca, predložil súdu viacero listín, s ktorými sa súd taktiež oboznámil.

Z výpisu z účtu zo zmluvy o stavebnom sporení I. B. k 18.3.2008 vyplýva, že menovaná mala k uvedenému dňu na účte sumu 172.501,50 Sk. Tiež z neho vyplýva, že dňa 11.2.2008 bol realizovaný vklad vo výške 16.000,- Sk v prospech I. B.. Z ďalšieho predloženého výpisu z účtu K. D. D. za rok 2010 zo dňa 4.2.2011 vyplýva, že I. B. mala k 31.12.2009 zostatok na účte vo výške 6.600,37 €. Dňa 29.6.2010 jej bola vyplatená nasporená suma 7.287,36 € a účet bol zrušený.

Podľa trvalého prevodného príkazu na úhradu zo dňa 7.4.2011 C. A. B. v uvedený deň zriadil trvalý príkaz na sumu 33,19 € mesačne v prospech účtu, ktorý mal patriť I. B., so začiatkom účinnosti dňa 11.7.2001.

Z výpisu z listu vlastníctva č. XXX zo dňa 6.2.2015 vyplýva, že I. B. je titulom darovacej zmluvy č. J. XXX/XXXX z 23.5.2011 vlastníčkou rodinného domu súpisné číslo XXX, postaveného na parcele C-KN č. XXXX/X – zastavané plochy a nádvorja o výmere 518 m², ďalej pozemkov – parcely C-KN č. XXXX/X – trvalé trávne porasty o výmere 268 m², parcely C-KN č. XXXX – záhrady o výmere 440 m² a parcely E-KN č. XXXX – orná pôda o výmere 1364 m², nachádzajúcich sa v katastrálnom území E., obec E., okres H..

Podľa správy G. K., D. J. A. F. H. zo dňa 20.3.2012 I. B. poberala prídavky na dieťa v sume 22,54 € mesačne od 1.1.2012. V období od 19.10.2011 do 31.12.2011 poberala prídavky na dieťa v sume 22,01 € mesačne. Zároveň poberala rodičovský príspevok v sume 194,70 € od 1.1.2012. V období od 19.10.2011 do 31.12.2011 poberala rodičovský príspevok v sume 190,10 € mesačne. V mesiaci december 2011 jej bol vyplatený príspevok pri narodení dieťaťa v sume 151,37 € a príplatok k príspevku pri narodení dieťaťa v sume 678,49 €.

K oboznámeným listinným dôkazom odsúdený na verejnom zasadnutí uviedol, že súd nemôže určiť platiť výživné, keď tomu druhému človeku neboli zverené deti do výchovy a starostlivosti. Celý rozsudok 5P/128/2002 je protizákonný, hlavne doložka. Prvá obnova - z toho, čo tam bolo napísané, nič nebolo doteraz zákonným spôsobom vyvrátené. Druhá obnova - slepý, hluchý, nemý, aby sa nič nevidelo. Aj celý rozsudok 8P/147/2005 je protizákonný. I. sama navrhla konanie zastaviť, ale konanie sa nezastavilo. Všetky spisy uvedené v návrhu, ktoré žiada pripojiť, majú jednoznačný súvis s tým, prečo sa nechce opraviť doložka na rozsudku 5P/128/2002, teda súvisia s touto doložkou. K uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoE/46/2020-187 na čl. 8 uviedol, že exekučným titulom v exekúcii 5Er/257/2007 bol rozsudok 5P/128/2002, žiadny iný. K listinám, ktoré predložil v sťažnostnom konaní, uviedol, že tieto sa týkajú dcéry I.. Vyplýva z nich, že mala peňažné prostriedky, nebola nemajetná a tiež, že jej na základe trvalého príkazu platil.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí navrhla návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietnuť. Poukázala na to, že vyživovaciu povinnosť upravuje zákon. V trestnom konaní sa sudca

môže len stotožniť s rozsudkom sudcu v civilnom konaní. V konkrétnom prípade súd dokonca vychádzal zo stavu pre odsúdeného v tom čase priaznivejšieho. Čo sa týka doložky právoplatnosti, túto upravuje OSP, ako správne odsúdený uviedol. Čo sa týka rozsudku OS Čadca 5P/128/2002, toto rozhodnutie je stále, aj naďalej, aj teraz, právoplatné, až zmenou úpravy pomerov, o ktorej následne rozhoduje súd, dochádza k strate účinku tohto rozhodnutia. Nejedná sa o novú skutočnosť, ktorá by vyšla najavo a ktorá by pre súd bola skôr neznámou. Pokiaľ ide o listiny pripojené k sťažnosti odsúdeného v konaní o námietke zaujatosti, hodnotiť ich by bolo len prehodnocovaním dôkazov v pôvodnom konaní. Počas celého konania odsúdený neoznačil novú skutočnosť, ktorá by vyšla najavo a bola súdu skôr neznáma a mohla by privodiť iné rozhodnutie o vine a treste. Jedná sa už v poradí o štvrtý návrh na obnovu konania, v ktorých boli všetky skutočnosti už riešené.

Odsúdený v konečnom návrhu na verejnom zasadnutí uviedol, že má právo očistiť meno, lebo to, čo je v rozsudku 2T/90/2006, nie je pravda. Bol právoplatne odsúdený, ide o justičný omyl. To, že mu je bránené v tomto jeho práve očistiť meno, nie je zákonné. Je pravdou, že vyživovaciu povinnosť upravuje zákon o rodine, ktorý hovorí, že „je povinný živiť.“ Ak jeho povinnosť nebola určená žiadnou výškou, lebo deti neboli zverené do výchovy manželky a tento rozsudok 5P/128/2002 je zároveň neúčinný, teda ak nemal povinnosť platiť a nebolo mu preukázané, že deti neživil, lebo manželka zo svojho príjmu nebola schopná užiť samú seba. Keďže na Slovensku nemáme vyšetrovacieho sudcu, súd môže prejednávať len podľa obžaloby. Ide o zavádzanie súdu, príde mu to ako vopred dohodnuté. Krajský súd v Žiline v rozhodnutí 11CoE/46/2020-187 jednoznačne povedal, že rozsudok 5P/128/2002 je od 9.3.2004 neúčinný, a teda doložka právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorá tam bola daná 20.3.2004, je protizákonná. Prokurátorka aj súd majú rešpektovať toto rozhodnutie. Táto doložka je rozhodujúca nová vec, nikde sa o nej doteraz nič nespomínalo. Prílohy, ktoré predložil k sťažnosti, neboli v skorších konaniach predložené, je to ďalšie zavádzanie. O. sa porušuje jeho právo v zmysle článku 1 Ústavy SR. To je elementárne právo, čo aj človek bez učňovky vie. Z uvedeného vyplýva, že procesný postup nepredvolať na zistenie pravdy, ako to je s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, je hrubé porušenie práva na spravodlivý proces.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 396 ods. 1 Trestného poriadku obnovu konania možno povoliť len na návrh oprávnenej osoby.

Podľa § 396 ods. 3 Trestného poriadku v prospech obvineného môžu návrh na povolenie obnovy konania podať okrem obvineného aj osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie. Ak by tak mohli urobiť i proti vôli obvineného, môžu proti jeho vôli podať i návrh na povolenie obnovy konania. Taký návrh môžu urobiť aj po smrti obvineného.

Podľa § 397 ods. 2 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Podľa § 402 ods. 1 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Ustanovenie § 394 Trestného poriadku stanovuje formálne podmienky pre obnovovacie konanie – existenciu právoplatného rozhodnutia a novej skutočnosti alebo dôkazu. Rozhodovanie o povolení obnovy konania je podmienené materiálnou podmienkou spočívajúcou v povinnosti súdu konajúceho o povolení obnovy konania vyhodnotiť vplyv novej skutočnosti alebo nového dôkazu na už ustálený skutkový stav. V tomto štádiu rozhodovania je potrebné vyhodnotiť novú skutočnosť alebo nový dôkaz z hľadiska jeho novosti a spôsobilosti odôvodniť iné rozhodnutie o vine. Za skutočnosť súdu skôr neznáme sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Takou skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Novú skutočnosť treba v konaní o obnove konania spravidla preukázať dôkazom. Skúmanie, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú tak kvalifikované, že sú spôsobilé samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie, sa realizuje porovnaním doteraz vykonaných dôkazov a doterajšieho skutkového zistenia uvedeného vo výroku právoplatného rozhodnutia, s dôkaznou silou a významom novo tvrdených skutočností a novo navrhovaných dôkazov. Ako je uvedené vyššie, pre pozitívne rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania musí byť výsledkom tohto skúmania dôvodný predpoklad pre možnú zmenu pôvodného právoplatného rozhodnutia.

Je nevyhnutné poukázať na to, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia je prípustný iba vo výnimočných prípadoch. Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného trestného stíhania, ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. V konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Konanie o povolení obnovy sa obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov, a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v pôvodnom rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa pri hodnotení vykonaných dôkazov mylil, prípadne ich nesprávne vyhodnotil.

V týchto súvislostiach súd poukazuje na viaceré judikáty. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisu, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal, alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (Rt 6/1997). V konaní o povolení obnovy konania však súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (Rt 35/1988). V konaní o povolení obnovy konania nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní (Rt 6/1997).

Po preskúmaní spisového materiálu súd prijal záver, že odsúdeným neboli tvrdené také skutočnosti a predložené také dôkazy, ktoré by súdu neboli skôr známe a ktoré by boli takého charakteru, že by mohli samé osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu či pomerom páchatel'a. Jedná sa o v poradí už štvrtý návrh na povolenie obnovy konania, pričom možno konštatovať, že sa obsahovo jedná v podstate o totožné návrhy, ktoré už boli v rámci sťažnostného konania trikrát predmetom prieskumu krajského súdu. Odsúdený opakovane dôvodil skutočnosťami, ktoré prezentoval už v skorších konaniach vo veciach svojich návrhov na obnovu konania, v ktorých sa súd s uvedenými opakovane, právoplatne, už vysporiadal. Celý svoj návrh odsúdený stavia na tvrdenej neúčinnosti rozsudku 5P/128/2002 ako základného titulu, na základe ktorého mal povinnosť platiť výživné a na základe ktorého potom bol i právoplatne odsúdený v trestnom konaní, a to odvolávajúc sa tiež na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vo veci 11CoE/46/2020, ktoré je aj súčasťou spisového materiálu 1Nt/3/2022. Uvedené teda namietal už v skoršom konaní o povolenie obnovy konania, čím sa súd zaoberal už aj v uznesení vo veci 1Nt/3/2022. V danom prípade treba poukázať na to, že exekučný súd k zastaveniu exekúcie pristupoval z toho dôvodu, že v čase prebiehajúcej exekúcie, kde bol exekučným titulom rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 5P/128/2002, už bol právoplatným aj rozsudok, ktorý upravoval práva a povinnosti rodičov k oprávneným osobám z vyživovacej povinnosti na čas po rozvode, vydaný vo veci 8C/59/2003. Z uvedeného dôvodu preto už potom v prípade neplnenia vyživovacej povinnosti na základe rozvodového rozsudku nebolo možné ďalej vykonávať exekúciu na základe skôr vydaného rozsudku, ktorý upravoval práva a povinnosti rodičov, v danom

prípade povinného - odsúdeného na čas do rozvodu manželstva. Uvedeným sa zaoberal Krajský súd v Žiline v bode 16 odôvodnenia svojho rozhodnutia, kde vymedzil aj obdobie, do ktorého bolo možné exekúciu na základe tohto exekučného titulu vykonávať. Konkrétne v odôvodnení svojho uznesenia č. k. 11CoE/46/2020-187 zo dňa 14.12.2021 uviedol, že v danom prípade na podklade exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 5P/128/2002 bolo možné vykonať exekúciu za časové obdobie od 1.8.2003 do 23.3.2004. Tento rozsudok stratil účinnosť nadobudnutím právoplatnosti výroku o výživnom pre oprávnenú na čas po rozvode, pričom pri určení časového obdobia, za ktoré uložil povinnému platiť predmetné výživné, zbral do úvahy, že oprávnená I. B. nadobudla plnoletosť dňa 23.3.2004. Podľa názoru súdu si neúčinnosť samotného rozhodnutia ako titulu odsúdený nesprávne vysvetľuje. Mal vplyv len na stav exekúcie, ktorá prebiehala po právoplatnom rozhodnutí vo veci rozvodu manželstva, kedy stratil účinok vo vzťahu k vyživovacej povinnosti odsúdeného.

Súd musí konštatovať, že obžaloba Pv 646/05 zo dňa 29.6.2006, rovnako aj rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 2T/90/2006-205 vychádzali z rozsudku Okresného súdu Čadca 5P/128/2002, ktorý v čase podania už bol neúčinný, avšak to neznamená, ako sa mylne odsúdený domnieva, že nemal výživné na maloleté deti ďalej platiť. Orgán činný v trestnom konaní a súd počas trestného konania posudzujú otázku rozsahu vyživovacej povinnosti samostatne ako predbežnú (§7 ods. 1 Trestného poriadku). Pri tomto posudzovaní nie sú viazaní súdnym rozhodnutím, ktorým bola v občianskom súdnom konaní určená konkrétna výška vyživovacej povinnosti, tzv. výživného. K tomuto súdnemu rozhodnutiu však musia prihliadať a vyhodnotiť ho ako iné dôkazy v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V tomto konkrétnom prípade v pôvodnom konaní orgány činné v trestnom konaní prihliadali na rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 5P/128/2002 zo dňa 26.9.2003, ktorým bol odsúdený zaviazaný platiť výživné na mal. I. v sume 2.000,-Sk, na mal. F. v sume 1.500,-Sk a na mal. B. v sume 1.000,-Sk. Týmto rozsudkom bolo upravené výživné na čas pred rozvodom. Rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C/59/2003 zo dňa 3.12.2003, právoplatným dňa 9.3.2004 (vo výroku o rozvode manželstva), bolo manželstvo odsúdeného a L. B. rozvedené. Týmto rozsudkom bol odsúdený C. A. B. zaviazaný plniť vyživovaciu povinnosť na mal. I. v sume 3.000,-Sk, na mal. F. v sume 2.000,-Sk a mal. B. v sume 1.500,-Sk, teda vyššiu, než je uvedené v obžalobe a následne aj v rozsudku Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/90/2006. Je teda zrejmé, že súd ako predbežnú otázku určil výživné v sume, ktorou bol odsúdený zaviazaný rozsudkom 5P/128/2002, pričom mohol určiť aj vyššie výživné, a to napríklad podľa neprávoplatného rozsudku 8C/59/2003. Povinnosť odsúdeného uhrádzať výživné svojim deťom vyplýva priamo z ustanovenia § 85 ods. 1 a nasl. Zákona o rodine, bez ohľadu na to, či došlo k prípadnej konkretizácii výživného rozhodnutím súdu v občianskom konaní, a preto námietky odsúdeného, že neexistuje žiadne rozhodnutie súdu, sú v tomto prípade neopodstatnené. Odsúdený dobre vedel, že jeho v tom čase maloleté deti nie sú schopné žiť samé a ako ich otec je povinný prispievať na ich výživu. Je teda zrejmé, že súd v konaní 2T/90/2006 nielenže neporušil práva v neprospech odsúdeného, naopak, rozhodol v jeho prospech, keď ako predbežnú otázku – určenie výšky výživného, toto určil v nižšom rozsahu, než akým bol zaviazaný predbežne vykonateľným rozsudkom vo veci sp. zn. 8C/59/2003.

Pokiaľ odsúdený dôvodil doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, tá je vyznačovaná na základe procesného predpisu, ktorým bol v tom čase Občiansky súdny poriadok, v súčasnosti Civilný mimosporový poriadok. Vychádza sa z doručenia rozhodnutia. V zmysle § 44 Civilného mimosporového poriadku je rozhodnutie, ktorým súd určí vyživovaciu povinnosť, predbežne vykonateľné, čo v praxi znamená, že rozhodnutie sa stáva vykonateľným pred tým, ako nadobudne právoplatnosť (uvedené platilo aj v predchádzajúcej právnej úprave – konkrétne ustanovenie § 162 OSP). Doložka právoplatnosti a vykonateľnosti sa vyznačuje bez ohľadu na neskoršie rozhodnutie. Rozhodnutie Okresného súdu Čadca 5P/128/2002 nebolo zrušené, ani zmenené, malo len obmedzenú účinnosť (do právoplatnosti rozhodnutia o rozvode manželstva vo veci 8C/59/2003). Táto doložka teda zodpovedá stavu spisového materiálu, na základe ktorého osoba oprávnená touto doložkou opatrit rozhodnutie túto vyznačila. Podľa názoru súdu nebol dôvod pripájať za týmto účelom spisy, ktoré sú označené v návrhu, preto aj rozhodol o tomto dôkaznom návrhu tak, že ho odmietol, a to aj vo vzťahu k výsluchu osoby, ktorá takúto doložku vyznačila, nakoľko zároveň nebola tvrdená alebo preukazovaná skutočnosť, že ide o dôkaz, ktorý nebol súdu skôr známy. Táto doložka právoplatnosti bola vyhotovená už v čase skorších rozhodnutí vo veci obnov konania.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky – dôvody pre povolenie obnovy konania, tak vo vzťahu k nim súd poukazuje na tú skutočnosť, že i týmito námietkami sa súdy zaoberali už v predchádzajúcich konaniach

o povolenie obnovy konania CA-2T/90/2006, pričom neboli dôvodom na povolenie obnovy konania ani v jednom prípade.

Ako už súd vyššie uviedol, v prípade odsúdeného ide už v poradí o štvrtý návrh na obnovu konania. O obdobnom návrhu už súd rozhodoval v konaní 1Nt/3/2014, v ktorom návrh na obnovu konania zamietol a po podaní sťažnosti odsúdeným uznesenie potvrdil aj Krajský súd v Žiline uznesením 2Tos/46/2015 zo dňa 15.6.2016. Rovnako súd o obdobnom návrhu rozhodoval aj v konaní 1Nt/7/2019, ktorým zamietol návrh odsúdeného C. A. B., ktoré uznesenie Krajský súd v Žiline dňa 20.10.2020 uznesením 1Tos/82/2020 potvrdil a sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol. Do tretice súd rovnako o obdobnom návrhu rozhodoval aj v konaní 1Nt/3/2022, v ktorom návrh na obnovu konania zamietol a po podaní sťažnosti odsúdeným uznesenie potvrdil aj Krajský súd v Žiline uznesením 1Tos/115/2022 zo dňa 29.11.2022. V prvých dvoch uvedených prípadoch podal odsúdený i dovolania, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol. I v týchto konaniach vykonaným dokazovaním nebola preukázaná existencia nových, súdu skôr neznámych dôkazov, ktoré by samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodňovali iné rozhodnutie o vine odsúdeného.

Odsúdený svojou žiadosťou - návrhom na obnovu konania podľa názoru súdu opätovne sledoval prehodnotenie dôkazov vo svoj prospech, spochybňujúc spôsob, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. V týchto súvislostiach poukazuje súd na to, že oprávnená osoba, v danom prípade odsúdený, musí vo svojom návrhu jednoznačne uviesť nové skutočnosti alebo nové dôkazy, ktoré sa týkajú skutku uvedeného v obžalobe. V danom prípade sa tak podľa názoru súdu nestalo. Skutočnosti uvádzané odsúdeným v podstate vyjadrujú len jeho nesúhlas s jeho trestným postihom. Odsúdený nimi prezentuje svoju predstavu o tom, ako mal súd v základnom konaní postupovať, hodnotiť dôkazy a pod. Nejde však o také nové skutočnosti, ktoré by boli súdu skôr neznáme a ktoré by sami o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôvodmi súdu skôr známymi odôvodňovali iné rozhodnutie o vine.

Vzhľadom k vyššie uvedenému súd návrh odsúdeného ako nedôvodný zamietol, pretože nezistil existenciu zákonného dôvodu pre povolenie obnovy konania CA-2T/90/2006.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 pracovných dní od oznámenia uznesenia na Okresný súd Žilina. Sťažnosť má odkladný účinok.